

אור האמונה

פרשת לך לך

שבת קודש * יא' חשוון, תשע"ג

גיליון מס. 340

❖ דברי התורה שבגיליון מוקדשים ❖

לזש"ק
 סופיה הודיה בת שרה פרוין
 לרפואה שלמה
 אמה בת מרסל, מני חזקיה בן דליה
 לזיווג הגון
 דניאל חביב בן ציפורה סוהילה
 לזיווג הגון וחזרה בתשובה
 הילה בת פלורנס
 לעילוי נשמת
 שלמה שלומי בן אילנה נאוה, יא' חשוון תש"ע
 מימון בן העישה, ב' תשרי תשס"ט
 בניהו בן זכריה (יחיאל) ומרים, כו' אדר תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה

”...לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר ארצך” (יב.א)

אמר רבי ברכיה: משל למה היה אברהם דומה? לצלוחית של שמן אפרסמון שהיתה סגורה ומוקפת צמיד פתיל ומונחת בפינה, ולא היה ריחה נודף. כיון שהיתה מטלטלת, היה ריחו של הבושם נודף. כך אמר הקב"ה לאברהם אבינו: טלטל עצמך ממקום למקום ושמך מתגדל על ידי זה בעולם על ידי המצוות והמעשים הטובים שיש לך, שהם יתנו ריח טוב בעולם. (בראשית רבה לט, ב.)

לך לך

לאן? לאן ללכת? לך לעצמך. לפנימיות שלך. לפנימיות של הדברים. לנשמה שיש בכל דבר. למה קשה לאנשים לעשות מצוות? כי הם לא זוכים לגלות את הפנימיות של התורה, את התענוג הזה שאתה מחובר אל ה', את התענוג שבידיעה שה' אוהב אותך, שהוא יודע את הקושי שלך ומחכה שתפנה אליו. כשהכל חיצוני, אז אין לי כוח. אז אני מדלג. אז אני מקצר. ואז יש לי עוד פחות חיות. ואז עוד יותר מתרחקים. כשאין את הפנימיות של הדברים, אז הכל כבד, הכל קשה.

החיבור אל ה' זה התענוג שביהדות. הקשר האישי הזה, הפשוט, הבריא, הטבעי. ה' אני אוהב אותך. ה' אני רוצה אותך. בכל יהודי יש כזאת נקודה עצומה, כזאת נקודה אלוקית, שהיא אין סוף, שהקב"ה לא יכול לוותר עליה. צריך לחפור ולחפור עד שמתחברים אליה, לנקודה הזאת. איך מתחברים? איך מוצאים פנימיות?

על ידי שעושים הכל לכבון ה'

כל פעולה שאנחנו עושים, כל מחשבה שעוברת לנו בראש צריך לבדוק אותה. אם היא קצת ראוותנית, חיצונית, צריך להזדעזע, ה' תעזור לי למצוא פנימיות, תעזור לי שכל מה שאני עושה יהיה נטו לכבודך, שהכל יהיה ממקום של אהבת ה'.

בעצם מסעו המפורסם של הבעל שם טוב הקדוש לארץ ישראל, לאחר הצלתו מן הסערה הנוראה בים שבעקבותיה הוא חזר בו מתוכניתו, הגיע לאיסטנבול והתאכסן בבית יהודי עשיר. היהודי הזה היה חשון בנים שנים ארוכות, והבעש"ט גזר שיפקד בפרי בטן. בכך הוא גרם לשינוי סדרי

בראשית שכן מצד הטבע האשה לא היתה מסוגלת להביא ילדים. ומשמים נגלה לו כי עקב מעשהו זה הפסיד את חלקו לעולם הבא. אותו רגע נכנסה בו שמחה שלא מן העולם. האח! קרא באזני בתו. מרגע זה אוכל להתחיל לעבוד את ה' יתברך על מנת שלא לקבל שום פרס! יצאה בת קול: כעת זכית בכל חלקך בחזרה!

לך לך מארצך היתה הקריאה לאברהם אבינו.

לאן? לאן ללכת?

עכשיו לא שואלים שאלות. עכשיו תעזוב את הכל, תזרוק את השכל ותלך לאן שאני שולח אותך. את היעד תגלה בהמשך. בעצם, אין כאן יעד. היעד פה הוא ההליכה אחרי. אתה תלך אחרי. תסתכל עלי ולאן שאני הולך אתה אחרי. יש כאן ביטול מוחלט לרצון האלוקי. אנחנו רוצים כל כך הרבה דברים, וצריכים כל כך הרבה דברים, אבל האמת היא שמה שצריך באמת זה לרצות לעשות את רצון ה'. כביכול מבטלים את העצמיות אך ככה מגיעים לעצמיות האמיתית שלנו. לך לך = לעצמך. קשה לעזוב מקום שבו גדלנו, ששם נמצאים בני משפחה, ורעים אהובים, וכל כך הרבה אנשים שזכינו לקרב לעבודת השם, לעזוב את השליחות שלנו וללכת אל הלא נודע. שבביל זה צריך הרבה שפלות וענוה. הרבה אמונה. אברהם אבינו זכה ומשהו מכל זה נחקק בנפשנו, בנפש כל יהודי.

כשזוכים ללכת בדרך הזו, מגלים הרבה שמחה בעבודת השם. הרבה אושר. את זה אני עושה לכבודך השם. זה כי אני אוהב אותך. אין לי כוח ואין לי חשק וגם אין לי טיפת זמן.... אך ברגע שהבנתי שזה מה שאתה רוצה ממני ברגע הזה, אני מתגבר על הכל.

עצום ונורא. "עיקר התקרבות ודבקות איש ישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול וניגון דקדושה... כי הנגינה יש לה כוח להמשיך את האדם להשם יתברך (ליקוטי אפורופוס ג, י).

פנימיות זה רצון

הכוח המניע של כל החיים. כל התשובה של האדם תלויה ברצון. לעזוב את רצונותיו הרעים ולדבוק ברצונות טובים. כל החיים של האדם נראים כפי הרצון שלו. כמו שאמרו חז"ל: בדרך שאדם רוצה מוליכים אותו. כל הבחירה של האדם היא ברצון. כמו שאמר רבנו הקדוש, כששאלו אותו, כיצד היא הבחירה? ענה: הבחירה היא ביד האדם כפשוטו. אם רוצה – עושה. ואם אינו רוצה – אינו עושה (ליקו"ת קי). לפי העבודה על הרצון, כך יבא כל החיים שלנו. אברהם אבינו עמד בכל הנסיונות משום שבער בלבו הרצון. הדבר הכי קשה בחיי הנפש הוא העדר כוח הרצון. הענין הוא שבתוכנו פנימה, בתוך הלב, יש לכל יהודי נקודה של רצון והשתוקקות לה'. צריך רק להגיע אליה. לא לוותר, לא להגיד לי דווקא אין רצון זהו. כשתיאר פעם רבי נתן בלהט את תבערת ליבו של אברהם אבינו, נאנח אחד מן השומעים את דבריו ואמר: "מהיכן לוקחים לב שכזה?" ענה לו רבי נתן בהתעוררות "הלא יש לך לב שכזה, צריך רק ללבב אותו". זה הסוד שמגלה לנו רבנו. בלב כל יהודי, גם בליבן האטום כביכול בוער לב יהודי, צריך רק להסיר מעליו את הלוט.

איך להתחיל? תעשה קצת, ה' יעשה את הרוב. ה' מחכה שקצת נפנה אליו. ואז הוא פונה אלינו. מחייך אלינו. ה' כמו אמא שמחכה שהילד שלה יבוא לבקש סליחה. כל הענין שאנחנו פה למטה נגלה את מלכות ה'. ומתי אדם מגלה את מלכותו יתברך? כשהוא מתחיל לעשות עבודה פנימית. כשהוא מתחיל לנתק את עצמו כחוש השערה מהדברים הטפשיים, מההקפדות, מהכעסים, מהגשמיות, מהתאוות. כשהוא מתאמץ לנתק את עצמו מהנקודה שהוא נמצא בה לנקודה טיפה יותר גבוהה. כי בלי עבודה פנימית האדם נשאר עם כל השטויות שלו. הוא מקופח, הוא מתלונן, הוא כועס, הוא עצוב, הוא מודאג, הוא מאשים, את עצמו ואת האחרים, הוא מתגאה, הוא מקנא, כל מה שהוא עושה זה בשביל ההצלחה שלו, בשביל הכבוד שהוא רוצה לקבל. צריך להתחיל להתבונן בעצמו. איפה אני בעולם. האם אני מחובר או לא מחובר. למה אני מחובר. מתי אבא אני אתחיל לחשוב עליך ולא על עצמי ועל הכבוד שלי.

פנימיות זה אמת

לתת כבוד אמת לכל אדם. לתת רק מחמאות, כל הזמן. לילד, לבן זוג, לשכן. אפילו דברים הכי פשוטים. כל מילה טובה שאומרים לשני, נותנים לו כבוד, זה מחיה את נשמתו. וזה צריך להיות 24 שעות. כל הזמן לחשוב איך לכבד את הבריות. ומי שמכבד כל הזמן את כולם, על המקום הוא נהיה מכובד - "איזהו מכובד, המכבד את הבריות". הכבוד הזה שמקבל מי שמכבד את כולם, הוא כבוד אלוקים. הוא כבוד דקדושה. רק ככה אפשר לקבל את הבזיונות שמקבלים בחיים ולהישאר בחיים. אם מחליפים את הכבוד מאנשים לכבוד מה' שזה הכבוד שמקבלים מכל לימוד תורה, וכל מעשה חסד, מכל מה שעושים לכבוד ה'. בעיקר כשעושים בכוח. אני לא יכול, אני בקושי זז, אני נרדם על הספר, אני לא יכול לעשות כלום, אני לא מרגיש כלום, אבל אני עושה. כבוד זה מסירות נפש לעמוד בניסיון. כבוד זה לשמור על צניעות. כבוד זה להוסיף קדושה לחיים. כשאדם מוותר על

בלב כל יהודי בוערת אהבה לה'. צריך רק להסיר את הלוט. לוט זה מכסה. זה כסוי. במקום להרגיש את ה', מרגישים את התאוות שלנו. חושבים על עצמנו ושוכחים את ה'. צריך להסיר את הכיסוי הזה וזה מה שעושה אברהם אבינו בפרשתנו. "היפרד נא מעלי, אם השמאל ואימינה" הוא אומר ללוט. היצר הרע אורב לנו בכל פינה. הוא הברסלבר האמיתי. הוא מקיים יותר טוב מאתנו את מה שאמר רבינו: "אין שום יאוש בעולם כלל". צריך להלחם בו. להפוך את מדורות האש של התאוות שבוערות בנו למדורות אש של קדושה. של אהבת ה'. להחליף את הגן עדן הגשמי, המדומה, שכולו תענוגות הגוף, בגן עדן אמיתי, שכולו דבקות בה'. יהודי זוכה לטעום את הטעם המתוק של הקדושה והוא מבין אז שכל השאר כל כך בהמי, כל כך מגושם, כל כך חסר טעם. יכול להיות שזה באמת מה שהנשמה שלי רוצה??? הנשמה רוצה את ה'. מתנחמת בה'. מה שמשמח אותנו ומנחם אותנו זה שיש ה' בעולם. לא שום דבר אחר. האוכל, והשתיה, והכבוד, וההצלחות, ושאר התאוות, מזה לא מתנחמים.

כדי להרגיש את ה', כדי להגיע לפנימיות, צריך ללכת עם ניגון

ניגון כזה שמעורר לך את הלב. כזה שמשמח אותך ומְרַגֵּש אותך. לך עם הניגון הזה עד שיסיים את תפקידו ואז תחליף אותו בניגון אחר.

מורנו הרב: ניגונים זה למעלה מהכל. זה גבוה מהכל, וזה פלא,

אין פה אותיות, אין פה מילים, ואף על פי כן זה הכי גבוה. מילא אני מתפלל, אני לומד, אני עושה משהו. עושה מצוות. אבל מנגן? אדם מנגן ושר, הוא זוכה לכל השבעים פנים של התורה. כמה שאדם יותר מנגן, יותר שר, כך מגלים לו יותר את סודות התורה. הנשמה שלנו עורגת, כוספת לניגונים של חצות לילה. אדם קם בחצות לילה הוא עולה לעולם האצילות. אדם מתעורר כי הנשמה רוצה לעלות לעולם האצילות. דוד המלך קם בחצות, מרוב כיסופים לה' הוא קם בחצות, כדי לשמוע את הניגונים הנפלאים האלה הוא קם בחצות. וזו כל העבודה שלנו, להגיע לניגונים האלה.

אדם הראשון, ביום שנברא, אם היה שר ומנגן לא היה חוטא בעץ הדעת. לכן הוא עשה את הוידוי: מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר לשמן עליון.

ה' מבקש: הראיני את מראיך, השמיעיני את קולך. אני רוצה לשמוע את הניגונים שלכם. תנגנו לפני. כי קולך ערב, כי יש לך קול כזה ערב, קול כזה נעים, אני משתוקק לשמוע את הקול שלך, את הקול של כל יהודי ויהודי. איך הוא מנגן את התפילות. אדם נברא להגיד שירות ותשבחות. חוץ מתפילת שמונה עשרה שאומרים אותה בלחש, זה מצוה להרים את הקול, מצוה לנגן, מצוה להתלהב, אחרים אומרים מפריע להם. מה מפריע להם? מפריע להם לישון, להירדם. מופיע בספר חסידים שכשאדם יש לו חשק להרים את הקול, סימן שהתפילה שלו מתקבלת. זה שאתה עכשיו מרים את הקול, זה סימן שה' רוצה למלא את בקשתך, למלא את משאלות לבך. רק תתפלל בשמחה, תתפלל בהתלהבות".

בלבו של כל יהודי, בעומק הנפש, מתנגן לו ניגון. ניגון של אמונה. ניגון של ערגה וכיסופים לה'. "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים" (תהלים מב). אדם מנגן ושר הוא מתחבר לבוראו. הניגון הוא משהו

כבוד של אנשים, כשלא איכפת לו מה שיגידו עליו, כשהכבוד שלו הוא כבוד אלוהים, אז יש לו כזאת שמחה, כזה עונג שזה לא יתואר. כי הוא זכה להחליף חיצוניות בפנימיות. הוא זכה ליחוד פנים בפנים עם ה'.

"להגיע לפנים בפנים זה רק מתוך עבודה פנימית של כל אחד ואחד. ה' רוצה שאנחנו נכבד אותו, נקרא בשמו, נאהב אותו, נשמח בו, מתוך בחירה. רק מתוך בחירה. כשזה לא מתוך בחירה אז זה אחר. ה' רוצה שנגיע לפנים בפנים באמת, ע"י בחירה אמיתית שנובעת מתוך עבודה פנימית עמוקה שבנפש. חוה בתחילת הבריאה היא מחוברת לאדם מאחור, גב אל גב. היא הולכת אתו לכל מקום. כדי שיהיה עולם ה' צריך לעשות נסירה. צריך לנסר את חוה מאדם. כשהיא היתה מחוברת אליו לא היתה לה בחירה. זה היה בלי בחירה. ולהקב"ה אין שום טעם בעולם שהוא בלי בחירה.

הנסירה הזו זה מהלך שעובר על כל אדם ואדם במהלך החיים. בא נראה איך זה בתוך המשפחה. נולדים ילדים, והילד צריך לשמוע בקול ההורים. ההורים אומרים לו זה תעשה וזה לא תעשה והילד הוא ילד קטן, שומע בקול מה שאומרים לו. זה בעצם דומה למצב שחיה מחוברת מאחור לאדם, הולכת אתו לכל מקום אבל בלי בחירה. מגיע רגע שהילד מתנתק מההורים שלו. נפרד מהם. כבר לא כל כך שומע בקולם. נסירה. אצל אחד זה קורה במה שנקרא גיל ההתבגרות, יש ילדים שמתחילים את זה כבר בגיל 3. כשיש את הנסירה מה קורה? הילד רוצה לעשות מה שהוא רוצה. לפעמים הוא עוזב לגמרי את הדרך חס ושלום. עזבו אותי. אל תגידו לי מה לעשות. אני עושה כי זה מה שאני רוצה. זה מה שאני אוהב. וההורים, אם הם חכמים, הם לא צריכים להתערב לו. כי זה לא יעזור, זה יהיה יותר גרוע אם הם יתערבו. הם מעלימים עין עכשיו מהילד, הם מתפללים, הם מבקשים, מקסימום אומרים לו פה ושם איזה מילה אך הם מבינים שזה מהלך, וזה תהליך, הילד הזה נמצא עכשיו בתקופה של הנסירה הזאת, הוא נמצא במצב שהוא רוצה לבחור בה', רוצה לבחור בנשמה, רוצה לבחור מהמקום שלו, לא בגלל שאמרו לו. והוא יצא, והוא הלך, ועשה כל מיני שטויות, ואחרי זה הוא בעצמו הגיע למסקנה ולהבנה שאין מקום אחר בעולם, ואין מחסה אחר בעולם חוץ מהקב"ה בעצמו. ואז הוא הגיע להקב"ה ואמר ה' אני אוהב אותך, אני רוצה אותך, כמו שכל מי שזכה לעבור את התהליך הזה של התשובה יודע. ואז ה' כל כך שמח עם זה, ה' רוצה את הבחירה, ה' רוצה שזה יגיע מתוך בחירה, לא בגלל שמישהו כן אמר. אם עושים הכל בגלל שמישהו כן אמר אז בא איזה יום אחד והכל מתנפץ ורואים שאין כלום. למה אין כלום? כי זה לא היה מתוך בחירה. אז זה מה שקורה ולא צריך להיבהל ממה שקורה.

צריך רק לחשוב כל רגע ורגע איך מגיעים ליחוד של פנים בפנים מתוך בחירה. לא מתוך איזה דקלומים. קוראים לה, זועקים לה: תקרב אותנו אליך - בבחירה שלנו. בזעקה שלנו. אם עד עכשיו הייתי בדמיונות אז אני שמח שעכשיו התנפצו לי הדמיונות ועכשיו אני מתחיל מנקודת הראשית. ועכשיו מנסרים אותי? אז מנסרים אותי, אבל אני לפחות יודע לאן אני צריך להתקדם, לאן אני צריך ללכת, אני יודע על מה אני צריך להתפלל. בלי דוגמות ובלי כללים, בלי כל מיני

דברים שחושבים שככה צריך להיות וככה צריך להיות. כל אחד צריך לבדוק את עצמו אם הוא עדר או הוא אדם. עם ישראל קבלו את התורה בכפיה, "כפה עליהם הר כגיגית", הם אכן אמרו נעשה ונשמע אך זו לא היתה קבלה אמיתית. מתי היתה קבלה אמיתית? בפורים, כשקיבלוה מאהבה". (באור פני מלך חיים)

כשאדם לא מחפש לא כבוד, ולא הצלחה, ולא כל מיני השגים חיצוניים, כשהוא מחפש את הנקודה הפנימית האמיתית של עצמו, אז הוא זוכה להשתחרר מן הכעס, מההקפדה, מהחוסר שביעות רצון, מהרגשת הקיפוח, הוא מתחבר אל הנקודה הכי גבוהה, לנקודה של השמחה. ומחובר, ושמח, והשמחה שלו לא תלויה בכל מיני דברים חיצוניים. הוא בוחר בה' מאהבה, מהמקום הכי פנימי, הכי אמיתי שלו, כמו בסיפור הבא:

סיפורו של כד

שבת אחר הצהרים.

יהודי העיר עשו את דרכם אל בית המדרש לתפלת מנחה, אך מחזה מוזר עד מאוד עצרם בפתח חנות הכלים. מה רואות עיניהם? גוי כבד גוף, מגושם, סמוק ממאמץ וחמה, עומד על יד הדלפק כשהוא דופק עליו בזעם. בידו זלוטי (מטבע של הימים ההם) אחד בלבד והוא מבקש לרכוש כד נחושת קטן וכשוט אשר מחירו אינו עולה על חצי זלוטי. אולם נערה יהודיה בת ישראל, שנצבה מאחורי הדלפק, מצביעה לעבר הכד כשהיא עונה בקול שקט אך ברור והחלטי. לא אמכור אותו בפחות ממאה זלוטי!

חמתו של הגוי גוברת, ובכעסו הוא זועק: חמש זלוטי. חמש זלוטי אתן לך! עקשנית! למרות שאני בטוח שמחירו נמוך בהרבה!

הנערה, בנחת ובשלוה, עושה רושם כמי שאינה מעוניינת כלל שיקנה את הכד, מנידה את ראשה כאומרת: אין על מה לדבר! גם בתשעים ותשעה זלוטי איני נותנת את הכד.

הגוי אינו יודע את נפשו. כלל אינו מבין מדוע הנערה דורשת מחיר כה מופרז כל כך פשוט כל כך. באין אונים, השאיר את הכד על הדלפק ועזב את החנות בכעס...

והנערה? אין היא מתרגשת כלל מן המחזה. היא לוקחת סדור בידה, ובהתרגשות רבה פותחת בתפלת מנחה של שבת קודש.

ודאי תתפלאו, כיצד נערה יהודיה כשרה, משמשת כמוכרת בחנות בעצומה של שבת קודש?

ובכן, זהו המעשה:

הוריה של הילדה לא היו שומרי תורה ומצוות, ואת חנות כלי הבית שברשותם, הם פתחו מדי שבת רח"ל. למרות זאת, כשנפתח בסמוך לביתם בית ספר "בית יעקב", שלחו את בתם ללמוד בו. הבת שגלתה את אור התורה ומצוותיה, החליטה לשמור מצוות, ההורים רואים ואין הם מונעים זאת ממנה, אם כי אינם צועדים בדרכה.

באותה שבת נסעו ההורים לבני משפחתם, כשהם משאירים את בתם למלא את מקומם בחנות. הנערה שלא יכלה לסרב להוריה, החליטה לפתוח את החנות בשבת ולשבת על כסא המוכר, אך לא למכור מאומה! כך היא

ליד חנותך, ראיתי את הכד, ומיד ידעתי שהוא ישלים את הריהוט החדש. לבי נמשך אחריו ואין אני מסוגל להשאירו בחנותך, על כן ארכוש אותו למרות מחירו הגבוה!"

מאה זלוטי שלם הגוי על כד ששוויו אינו אלא חצי זלוטי בלבד!
למחרת, כשחזרו ההורים לביתם, הם נדהמו לשמוע את סיפורו של בתם. קשה היה להם להאמין שהכד ששנים רבות שכב בחנותם באין דורש, נמכר ב...מאה זלוטי!

הספור חדר ללבם עד שהם החליטו לשמור את השבת כדת וכדין.
בשבת הבאה, כאשר עברו יהודי העיר ליד החנות, ראוה נעולה על מסגר ובריה.

לא תחלל את השבת. ואמנם, כאשר הגיע הגוי לקנות את כד הנחושת הפשוט, היא העלתה את מחירו למאה זלוטי, בידעה שהוא לא יקנה את הכד במחיר מופרז שכזה.

בתחילה נכנס הגוי אל החנות שוב ושוב, מנסה לשדלה בטובות, ולאחר מכן בצעקות, אולם כשראה שאינו יכול להניאה מדעתה, לא הוסיף עוד להופיע.

והנה... הפתעה! אך יצאה השבת, והגוי נראה שוב בפתח החנות, בידו האחת מאה זלוטי ובידו השניה הוא הניף את כד הנחושת שנשאר על הדלפק מאז שעזב את החנות בחמת זעם.

הגוי נתן את הכסף לנערה והסביר: "יודע אני כי אין זהו שוויו האמתי של הכד. אך מה אעשה? לאחרונה חדשתי את הרהוט בביתי, וכשעברתי

פִּנַת הַתְּבוּדוֹת

כשיבוא משיח, אזי כמו שהיום כל אחד מניח תפילין, כך כל אחד תהיה לו שעה התבודדות (רבנו הקדוש). כי בזה תלוי כל תיקונו של האדם. אנשים מבקשים מרבנים שיברכו אותם. בודאי זה טוב ומועיל, אבל זה לא מה שיתקן את האדם. הרבה אנשים היו צמודים לצדיקים עצומים ושמשו אותם, וזה לא שינה אותם. הם נשארו באותה מדרגה בדיוק. כי העיקר זה העבודה העצמית של האדם, ברבוי תפילה ותשובה. בלי תפילה-זה בלי ה'. אם אדם מנסה לחזור בתשובה בלי תפילה, הוא למעשה רוצה לחזור בתשובה בלי ה'. כי ה' - זה תפילה. ותפילה - זה ה'. (בשדי יערי)

תפילה

כשאני עושה כי מצפים ממני, כי לוחצים עלי, אפילו בלי מילים, זה לא נגמר טוב. זה חייב להתפוצץ יום אחד.

לכן תעזור לי אבא לכבד את העמדה של השני, להבין אותו, ללמד כף זכות עליו ויחד עם זה להישאר נאמן לעצמי. אף פעם לא לכעוס, לא להתפרץ, כי כעס והתפרצות זה חולשה, כי מי שבטוח בדרכו לא כועס על השני שחושב אחרת ממנו.

זכה אותי אבי שבשמיים להיות איש אמת כי רק עם האמת אפשר להתקרב אליך באמת.

תעזור לי אבא ללמוד מהדוגמא של אברהם אבינו שהתנהג כאילו הוא יחיד בעולם, לא התרגש מאף אחד.

תן לי כוח אבי שבשמים להגיע אל האמת בעצמי, מתוך עבודה פנימית, מתוך בחירה, יקח כמה זמן שיקח.

תעזור לי אבא לכבד את כולם, ולהתחשב בהם, ולרצות לשמח אותם, בעיקר את בני משפחתי והקרובים אלי, אך לא לוותר על עצמי, על האמת שלי, כי איזה ערך יש למה שעושים כי ככה אחרים רוצים!?

ריבונ של עולם!

תעזור לי להיות בן אדם אמיתי. לא לעשות דברים כי ככה כולם עושים, כי זה יותר מכובד, כי אחרים מצפים ממני לעשות ככה.

תעזור לי להיות אני עצמי ולא מישהו אחר. תעזור לי לזכור כל יום מימי חיי שאחר 120 שנה לא ישאלו אותי למה לא הייתי משה רבנו. ישאלו אותי למה לא הייתי אני עצמי.

תן לי את הכוח להיות נאמן למה שאני באמת, גם אם בציבור שאני משתייך אליו זה פחות נחשב.

שמר שאלה!
מנחם אזולאי

תרומות ניתן להעביר לת.ד. 57943, ירושלים - או לחשבון בנק הדואר 20685668. כל תרומה תתקבל בברכה.

ניתן לקבל את הגיליון בדואר אלקטרוני ע"י שליחת מייל לכתובת: r.m.azolai@gmail.com

בנושאי הקדשות ו/או הנצחות נא לפנות לטל. 03-9339013; 050-4139631 *** בשאר נושאי העלון ניתן לפנות לטלפון: 02-5374711; 050-4181488